

TELVE

Kültür – Sanat - Edebiyat

Ramazan YALÇIN SU DAMLASI

Küçük bir su damlasıyken başladım hayata. Hiçbir şey bilmiyordum evrene dair. Hayata başladığım gün annem ve babamdan da ayrılmıştım. Onsuz yolumu nasıl bulurum; ne yapar, nereye giderim hiçbir fikrim yoktu. Bu kafa karışıklığı ile bakarken etrafa akşam olduğunu fark ettim. Ben çırpırırken akıntı durmuş, sakin bir noktaya kurulmuştuk. Dinginliğin verdiği rahatlıkla uyuyakaldım.

Sabah, diğerlerinin ağlama sesleri ile uyandım. Çığlık çığığa bir su mahşeriydi sanki yaşanan. Tüm damlalar birer birer yol oluyor gibi göğe yükseliyordu. Derin bir sarsıntı ve acıyla uçtuğumu, zerre zerre ayrıldığımı fark ettim. Ben de onlara katılmış çıkıyordum yukarı. Garip yerlerden geçiyordum. Bir pamuk şekere yapışmaktan son anda kurtuldum hatta. Yükselmeye devam ettim bir hafta kadar. Hava gittikçe soğuyordu. Üşümeye başladığım an tekrar damla olduğumu fark ettim. Birden yer çekimine yenik düştüm, hızla iniyordum aşağı. Birbirimize değmeden teker teker iniyorduk. Oyunlar oynuyor, eğleniyorduk bir yandan.

Kimimiz sert betonlara çakılıp insanların ayaklarına bulaştı, kimimiz ağaçların üstünde kaldı. Ben şanslıydım onlara göre. Bir parça toprağa indim ve toprak beni yavaşça sardı. Çok mutluydum.

Toprak öyle iyi davranıyordu ki bana bir süre onu ne kadar sevdiğimi, ömrümü onunla geçirmek istediğimi anlamıştım. Ettiğim evlenme teklifini kabul etti ve evlendik. Aradan kaç yıl geçti bilmiyorum ama biz hep mutlu olduk. O beni sardı, ben onu besledim. Hayatı paylaştık. Yemyeşil, canlı bir hayat olduk birlikte.

Ömer DEMİR ONUNLA, ORADA

Bak geldi yine gözümün önüne parıltılar
Hatıralar diyorum
Hep onunlalar, hep oradalar
Kelimelerin gittiği yer
Onun kalbinin ucu
Anlamlar diyorum
Hep onunlalar, oradalar

Dağlar, ağaçlar, akan şu su
Onsuz neye yarar?
Divane olur yürek,
Usanmaz onu arar.
Bir damla yaş durmaz gözde
Onun için akar
Mutluluk diyorum
Hep onunla, orada.

Gök mavi değil, zift kesilmiş
Sevgi bir kuş imiş
Gökten kanatları kararmış.
Hikâyemiz
Yarıdayken bir anda bitivermiş
Umut diyorum
Hep onunla, orada.

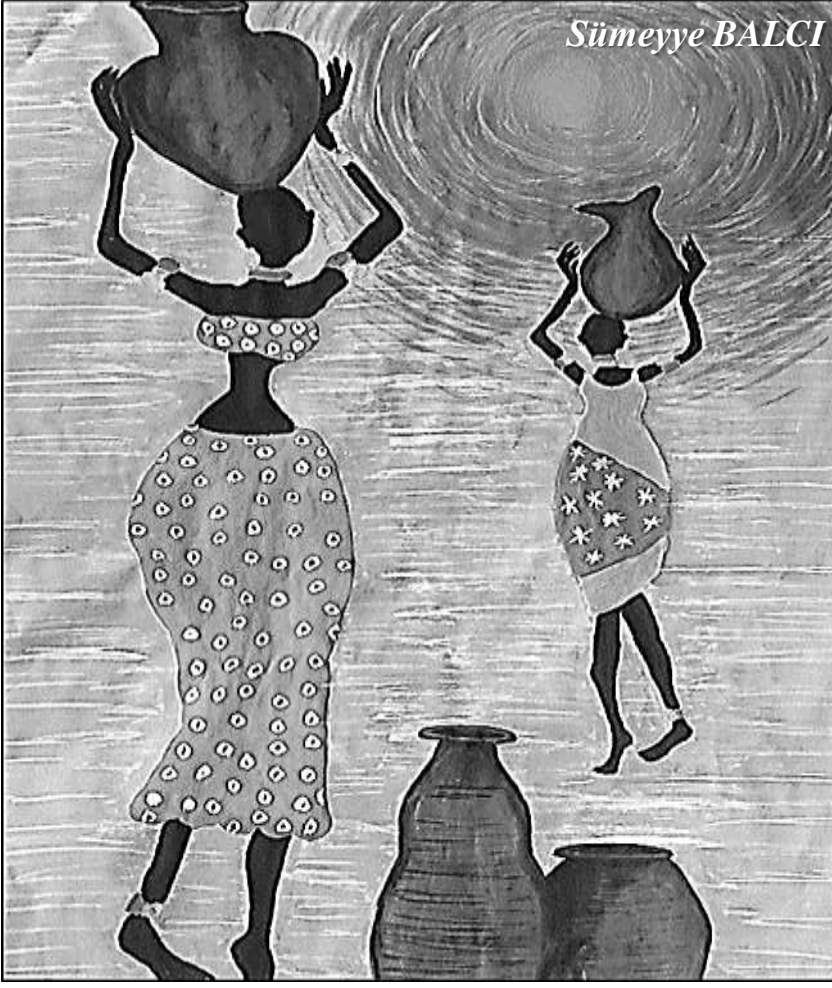
Halil İbrahim SARIKAYA AĞIR BİR YÜK

Vallahi artık ben bıktım. Bu vücudun yükünü hep ben taşıyorum. Ayağım ben, ayak! Ne bekliyorsun benden! Ya demiyorum ki oturduğun yerden kalkma ama bana çok yükleniyorsun. Geçen gün okuldan erken bıraktılar, arkadaşlarıyla maç yapacakmış. Yahu maç senin neyine! Cüssesine bakmıyor ki arkadaş, anca bana eziyet. Tamı tamına iki saat! Yarım saati, haydi bir saati bile anlarım da iki saat nedir! Senin Allah'tan da mı korkun yok? Tamam; benim görevim belli, bu vücut ben olmadan gitmez ama sen de çok insafsızsın be kardeşim! Senin görevin sadece yemek yemek, abur cubur kaçamağı yapmak mı? Başka işin yok mu? Neden sadece benim çalışmamı bekliyorsun? Hakkını yemeyeyim, ağız da iyi çalışıyor. O kadar şeyi çiğnemek her babayiğidin harcı değil. Demem o ki sen sadece organlarını çalıştırıyorsun, beynini de sadece yalan söyleyip bahane üretmeye kullanıyorsun. Neydi bugün yaptığın? Sen git iki saat top peşinde koş, annen ödev deyince "Okulda beden eğitiminde çok yoruldu, ayağım ağrıyor." de! Sürekli yalan üreten beyne de bana da yazık! Beni yağlandırdın! 41 numara bir şeyim ben, 100 kiloluk adamın her zıplayışında ne çekiyorum ben! Sen hiç başka yerini çalıştırma. Yat, yat, yat... Sonra bir topun peşinde koş, kendini yerlere at!

Bundan sonra düzenli çalışmak için benim de şartlarım var sana:

1. Az ye,
2. Spor yap,
3. Oturup oturup birden atlayıp zıplama, koşma.

Bunları yerine getirene kadar her an ağrıyacağım. Unutma! Vinç değilim ben; ayağım, ayak!

Furkan TIRPAN

ANKARA-ÇANAKKALE: 664 KM

Kafamı koltuk ile cama yaslayıp yolu izlerken kaçınıcı kilometreye denk geldiğini bilmediğim bir yeşillik görüntüsüyle uyuyakalmışım.

Otobüsün ani freni ile birden sarsıldım ve başım ileri düştü. Etrafa bakındığımda herkes bir şeylerle meşguldü. Sanki o ani fren yaşanmamıştı, sarsılmamıştık. Belki de otobüs fren yapmamıştı, sarsılan yalnızca bendim, sarsılması gereken.

O sarsıntıdan önce ne anlama geldiğini bilmediğim bir rüya gördüm. Paraya benzeyen – paradan epey büyük ve ağır – gri ve çıkıntılı olan ve yüzeyi pürüzsüz bir metal parçasıydı. Elime aldığı an o sarsıntı oldu.

O metal parçasının ne olduğunu Çanakkale'ye varınca anladım: Madalyon. Bir pazarcının tezgâhında güneşinde yardımıyla ışıl ışıl parlıyordu.

Hızlı adımlarla tezgâha vardım. Onun karşısında ne yapacağıma karar veremedim bir an. Kısa süren kafa karışıklığının ardından onu avucumun içine aldım. Sol elim yanıyordu sanki...

Çanakkale zaferinin 100. yıl dönümüne özel yapılmış. Rüyamdakinin aynısı sanki. Küçük bir madalyon, boyundan kat be kat büyük bir etki bıraktı bende. Onun gibisini daha önce hiç görmemiştim. Beni böyle etkileyen başka bir şey de olmamıştı. Avucumu yakan bu metal parçasını almalıydım, tüm belleğimle bunu hissediyordum. Hani size özel yapıldığını düşünürsünüz bazı şeylerin ve sadece size ait olmasını istersiniz. İşte tam da bu duygularla aldım onu. Çocuklar gibi mutluydum.

O mutluluğun içinde birden bir sızı düştü içime. Nereden geldiğini anlayamadığım bir korku: Ya 'benim madalyonum' kaybolursa! Hemen cüzdanımın içine koydum onu. Orada güvende olurdu elbet. Güvenli bir yere koymanın verdiği rahatlıkla geçti tüm günüm. O mel'un korku bir daha düşmedi içime.

Çok yorulmuştuk ve akşam yemek yemeye dahi halimiz kalmamıştı. Odaya kendimizi zor attık. Hemen uyuyacağımı düşünürken bir türlü uyku tutmuyordu. Bir sağa bir sola dönüyor, zaman zaman tavandaki çatlakları zihnimde öyküleştiriyordum; uykum gelmiyordu. Beni rahatlıkla uyutacak tek şey madalyonumdu belki de. Kahverengi ahşap dolabın üzerinde duran siyah cüzdanımı aldım. Oda arkadaşım cüzdandaki bozuk paraların şingirtisine uyanmasın diye yavaş yavaş hareket ediyordum. Cüzdanımın kanatlarını açtığımda madalyonum yoktu. Cüzdan elimden kayıp düştü. Yavaşça doğruldum yatağımdan. Yatağın çıkardığı gıcirtıya uyandı oda arkadaşım, beni iyi görünce devam etti uyumaya. Geri uyumasıyla katım ve çantamda, ceplerimde, bavulumda, odanın muhtelif yerlerinde onu aramaya başladım. Yoktu. Cüzdana, yatağa baktım; bir daha, bir daha... Yoktu. Madalyonum beni terk etmişti. Bir daha uyuyamayacak gibiydim. Daha önce hiçbir şeyi o kadar bana ait hissetmemiştim. Odada bulunan sandalyeyi usulca pencerenin kenarına yaklaştırdım. Bacaklarımı karnıma çekip kollarımla doladım. Sabaha kadar madalyonumu düşündüm. Ankara'ya döndüğümde bana Çanakkale'yi yaşatacak o nadide varlık yok olmuştu. Biz bilmesek de eşyaların geçmişi hatırlama gücü vardı. 'Hatıraların Masumiyeti', 'Şeylerin Masumiyeti'

Yine aynı sarsıntıyla, gözüme vuran ışıkla uyandım. Güneş doğmuştu. Bir ses beni çağırıyordu. İçimdeki sesi dinleyerek beni en çok etkileyen yere, Meçhul Asker Anıtı'na gittim. Madalyonum da orada beni bekliyordu. Bir parçamı orada bırakmış, bin anlamla bulmuştum sanki.

Berkay CEVATEMRE

DENİZ GİBİ

**Bir deniz gibiydi hayat
Bazen dalgalar gibi inişli çıkışlı
Bazen de lodos gibi donmadığın**

**Ara sıra yorucuydu kulaçlar gibi
Bazen tam tersi, zevkliydi
Uçsuz bucaksız okyanuslara açılmak**

**Dalgalarla dans edip, balıkların hayatına dalmak
Heyecan verici o dünyayı tanımak
Ne olursa olsun hayatı yaşamak**

Elif KURT

ÇARESİNİN ÇARESİZİN

**Andım seni yine her şey aklımdan silindi
Hatıralarım gözümün önüne serildi
Anladım sen vardın baktığım her yerde
Sana kifayetsiz kalan her sözümde**

**Günde beş vakit her ezan
Beni sana çağırır usanmadan
Belki ben yeteri kadar riayet edemiyorum ama
Sana gelmediğim her gün bana açıyor bir yara**

**Her yaratılarda senin izin
Her zor durumda çaresinin çaresizin
Yapılan hiçbir şey sana layık değildir.
Ey insanoğlu sevgi bir fiildir.**

SESSİZ SEVGİYE MEKTUPLAR

1 - Seni ilk defa balkonda gördüm. Yeni taşınmıştınız o daireye. Annem bir kez söz etmişti sizden, yeni komşularımızdan. Kulak asmamıştım hiç. Elinde çayınla gökyüzünü izliyordun. Karanlıkta yüzünü gölgelendiren ay bile saklayamamıştı seni. Kirpiklerinin yüzüne düşen gölgesi nefesimi kesmeye yetecek kadar vardı. Uzun ince ellerinin çayı tutuşu bile bir farklı gelmişti o gece. Yaz tatilinde hangi ayda olduğumuzu bile karıştıran ben, seni gördüğüm o ân saati saatine ezbere biliyorum. Haziranın 28'i, gece üçü on sekiz geçe... O andan sonra seni hep izledim. O kısacık zamanda olaylara karşı mimiklerinle vereceğin tepkileri bile tahmin edebilecek kadar iyi tanıdım seni. Bir gün yine seni balkonda izlerken çekip gitsen avunacağım bir fotoğrafının bile olmadığı geldi aklıma. Başkaları tarafından değil, benim tarafımdan çekilmiş... Bir anda yıllardır bekleyen deli cesaretim geldi: Fotoğrafını çekecektim! Kararım kesindi. Koymuştum aklıma bu fikri, yapacaktım. Balkonlarımız ne çok uzak ne çok yakındı. Konuşsak duyardık birbirimizi. Çıkardım telefonumu, açtım kamerayı. Karanlıkta gece, eminim fark edemezdin seni çektiğimi. Kaldırdım telefonumu, tam çekecektim ki "Pat!" diye düştü telefon elimden. Ben alışmıştım artık kendi sakarlıklarına, Allah'tan telefon ayaklarımın ucuna düşmüştü. Ses dikkatini çekmiş olmalı ki bana doğru dönüp bakmaya başladı. Sana hiç bakmadan eğilip aldım telefonu, kapağı kırılmıştı. Kırılan yere bakarken bir yandan da söyleniyordum:

"Stiles'in beyzbol sopası bile benim telefonumdan daha az kırılıyordur eminim!" Cümlem biter bitmez kahkahanı duydum. Gülmüştün! Sesin yavaş yavaş ulaşmışçasına geldi kulaklarıma, dudaklarımda aptal bir gülümseme ile baktım sana. Kahkahan yavaşça biterken bana döndün iyice

"Teen Wolf ha?" dedin. Sesinin muhteşemliğine kapılırken yavaşça kafa salladım. "Kırıldı mı?" diye sordun. Şapşal şapşal sırtırken ağzımdan sadece "Ne?" sözü dökülebildi.

"Telefonun diyor, kırıldı mı?" Hemen toparlayıp

"Ha, evet. Kapağı kırıldı ama alıştım ben sakarlıklarına." dedim. "Bir de sakarsın ha? Çok işimiz var seninle." deyip içeri girdin. Donup kalmıştım. Neden sonra odama gidip bin bir düş içinde uykuya daldım.

Ertesi gün markete giderken elinde küçük bir torbayla çıktın karşıma, gözlerinde her zamanki ışık, yüzünde gülümseme. Torbayı bana uzatırken,

"Al, bu senin." dedin. Ne olduğunu anlamadan bakarken yüzüne, soracağı soruları anlayıp "Aç sen, aç. Görürsün." Heyecanla açtım ve içinde sevimli bir telefon kapağı.

"Bu ne?"

"Bu bir telefon kapağı. İşlevini de anlatayım mı?"

"Onu anlayabildim fakat bunu neden bana veriyorsun?"

"Dün akşam kırılmadı mı? Eee, kapağı olmayan bir telefonla mı çekeceksin fotoğrafımı? Bataryası falan düşer, çekemezsin."

İnanamadım o an. Her şeyi fark etmiştin ve bunca zaman bana hissettirmemiştin. Şaşkın şaşkın bakıyordum sana.

"Haydi, bakalım. Neyi bekliyoruz?" dedin. Gülümsemen ukala değildi asla. Aksine sıcak ve samimiydi. Bendeki ifade ise olabildiğine aptalca. Rüya gibiydi çünkü uzun süredir balkondan izleyebildiğim adamın yanı başındaydım. Kalbim yerinde miydi, çoktan çıkmış mıydı? O günden sonra çok şey yaptık seninle. Kitap okuduk, şarkılar söyledik, annelerimizin günlerine dahi katılıp tüm kısırları bitirdik, yaprak sarmalarını da... Kahveler içtik. Teen Wolf'u balkondan balkona aynı anda izledik. Alison öldüğünde ben ağlarken sen karşı balkondan mendiller attın bana gülerek.

Maçlarda boğazımız patlayana dek tezahürat yaptık, rakip olsak da. Bir de bana bol bol matematik çalıştırdın. İki iyi dost gibi ama biraz öte sanki. Sevgili olacak yaşta değildik, henüz ikimizde liseyi dahi bitirmemiştik, son sınıftaydık o zamanlar. Senin yanında heyecanlanıyordum sadece...

İki yıl böyle geçti. En iyi dostum da sendin, itiraf edemediğim ilk aşkı da. İkimiz de üniversiteyi kazanmıştık bu sırada, ailelerimizin yanında okuyorduk, bu şehirde. Birinci sınıfları bitirmiştik bile. Bir gün okuldan geldiğimde eviniz boştu. Ne sen ne ailen vardı. Hiçbir iz kalmamıştı senden. Ne telefonun yanıt veriyordu ne de sosyal medyada bir izin kalmıştı. Okuluna, sınıfına dahi gittim, yoktun o günden sonra. Her gün anneme "komşumuzu" soruyordum, bilmiyordu. Yoktun. Oysa ne seni tam sevebilmiş ne söyleyebilmiş ne de ...

2 - "Hayatıma öyle bir girdin ki..." ile başlayan bir cümle kurmayacağım. Senden önce ne bir hayat vardı ne de bir "ben". Her şey sesinle başladı. Ben seninle "ben" oldum. Sahi neydi çekip gitmene neden olan şey? Daha güzel seven mi, diye sormuyorum. Çünkü seni benim kadar güzel kim sevebilir ki? Yaralı bir ruh ve parçalanmış bir kalple bırakıp gitmene rağmen çok sevdim. İlk yazım değil bu sana, son da olamayacak. Kalemimle akıtacağım zehrimi. Bir gün ulaşırsa sana bunlar, bu kadın beni güzel sevmiş, deme.

3 - İnsan, uzun süre görmediği birinin ilkin yüzünü, en son ise kokusunu unutmuş. Yüzün gitti, gözkapaklarımda ardında taşıdığım en değerli hazinelerin arasından. Sesin de siliniyor yavaş yavaş kulaklarımdan. Eski birer şarkıyı andıran tonu kaldı yalnızca. Ve kokun... Hiç bilmediğim kokun... İnsan hiç bilmediği bir şeyi özlerken burnunun direği sızlar mı? Sızlıyormuş. Korkuyorum, kaybolup gideceksin satır aralarından. Saklayacak seni satırlara bekçilik yapan harfler. Korkuyorum, alacaklar seni benden.

4 - Bugün buldum seni.

Kelimeler, kulaklarıma yaklaşmadan bir bir düşüp kalıyordu ayaklarımın ucuna. Beş dakika önce haykırışlarıma can veren kulaklarım şimdi eşsiz birer hatırayı andırıyordu. Sessiz iç çekişlerim canımı yakıyordu. Etrafımdaki insanların gözlerine bezedikleri acıyla yüzüme bakmalarına daha fazla dayanamıyordum. Yavaşça çektim bacaklarımdan gücü, oturdum mezarımın ucuna. Dokunmaya kıyamadığım teni toprağın altında bile güzeldi, göremiyordum elbet ama hissediyordum. Her zaman güzel olan kirpiklerine ölüm bile yakışmıştı. Vücudunun şeklini alan toprak : "Senin sevmeye dahi kıyamadığın adam var burada, aldım onu senden!" diye bağıyordu. Kalbime çöken karanlıkla gözyaşlarımdan akmasını engelleyemedim. Yavaşça ayağa kalkıp başucuna yanaştım. Toprağı öpüp "Seni seviyorum can içim." dedikten sonra kimseye bakmadan koşmaya başladım. Arkamdan gelenleri de geride kalanların seslerini de duyuyordum ama durmaya niyetim yoktu. Yüzümün her zerresine tırmanan acıdan kaçmak için koşuyordum; boğazımı yakan haykırışlardan kaçıyordum, ondan kaçıyordum, ölünce vücudundan eksilen yirmi bir gramdan kaçıyordum.

Arzu YURDAKUL NEDAMET

Gece olmuş, hafif kar yağıyordu. Faiz bey pencereden Piraye'nin gelip gelmediğini yokluyordu. Kar, faiz beyin görmesini epeyce zorluyordu. Nihayet sokağın başında başlayan kahkahalar Piraye'nin evinin önünde son buldu. Piraye eve geç kaldığının farkında kapı da Selma ve Gülümser'le birlikte bahaneler arıyordu. Nuran hanım, yatağında kıvrana kıvrana Piraye'nin gelmesini bekliyordu. Genç kız, Selma ve Gülümser ile vedalaştıktan sonra evinin ziline bastı. Zil sesiyle Nuran hanımın içine su serpildi adeta, hemen kapıya koştu. Kapıyı açtı. Piraye telaşla içeriye girdi. Ayakkabılarını çıkartırken ellerini ovuşturdu. Piraye, çok yorulmuş, adeta ayakta uyuyordu. Tam odasına çıkarken faiz bey:

-Piraye, kızım diye seslendi. Piraye ürkek bir ses tonuyla:

-Geliyorum baba dedi. Piraye salona girdiğinde babasının bakışlarından korktu. Faiz Bey, Piraye'ye nereden geldiğini sordu.

Piraye:

-Şehirdeki tiyatro gösterisinden geliyoruz babacığım, tiyatroya o kadar dalmışız ki saati unutuvermişiz. Kusura bakma babacığım bir daha böyle olmaz, dedi.

Faiz Bey'i sakinleştirmek Nuran hanıma düşmüştü. Piraye koşarak odasına gitti, hemen yatağına uzandı. Aklına ilk olarak tiyatro gösterisinde tanıştığı tiyatro hocası geldi. İlk kez görmesine rağmen kalbini kaptırmıştı. Adını hafızasına kazımış, tüm gece "Feza bey!" diye sayıklamıştı. Acaba Feza bey de benden hoşlandı mı diye düşündü. Tekrar onla karşılaşmak arzuladığı tek şeydi. Ertesi sabah Selma ile birlikte dün aşksamki tiyatronun yapıldığı yere gittiler. Piraye için dünkü peri masalının yerinde yeller esiyordu. Koskoca Altıncıy'da sadece adını bildiği bir insanı nasıl bulabilirdi? Üstelik Feza bey Altıncıy'da mı ikamet ediyordu? Kalbinde derin bir acı hissetti. Oysa istemeye hakkı var mıydı? Daha Feza'nın duygularını biliyordu.

Selma:

-Aman! Şekerim ne yapacaksın boş ver üzülme, hem zaten tekin bir tipe benzemiyordu. Hem sana yakışır mı? Bir tiyatro hocası, sen tüccarlara, milyonerlere yakışırın dedi. Piraye, Selma'yı susturdu:

-Tamam, tamam dedi. Haydi, gidelim dedi. Babama dün söz verdim, zaten bana kızgın diyerek geçiştirdi.

Eve vardığında öğle vakti olmuştu. Nuran hanım kapıyı açar açmaz Piraye'nin burnuna nefis bir pırasa kokusu geldi. O an acıktığını fark etti. Hemen mutfağa girip yemek yedi. O akşam yine Feza bey düşüncesi ile uyuya kaldı. Tatlı bir rüya gördüğü sırada kapı sesine uyandı. Sanki Feza bey gelmişçesine yatağından fırladı, kapıya koştu. Gelenler Selma ve Gülümser'di. Gülümser soluk soluğa:

-Sana bir şey göstereceğiz Piraye, dedi. Selma elinde koştuktan yırtılan afişi gösterdi. Piraye, afişi okumaya başladı, afişte yarın bir tiyatro gösterisi olacağını haberi vardı. Piraye:

-Kızlar! Belki bu gösteriyi Feza Bey hazırlıyordur, dedi. Gülümser:

-Evet, neden olmasın!

Selma:

-O hazırlıyor olabilir ama bu o gösteriye gitmemiz için bir sebep olmalı, dedi. Selma, bir ay önce bir tüccarla evlenmişti. O da bir mektep öğretmenini seviyordu ama aşkıdan vazgeçerek parayı rahat bir yaşamı seçmiş fakat şu an hayatından hiç memnun olmamasına rağmen kendisini para ile avutuyordu. Piraye, yarın ne giyeceğini akşamdan düşünmeye başladı.

-Acaba siyah kadife elbise mi? Yoksa ipek elbisemi mi? diye. Sonunda kırmızı kadife elbisede karar kılmıştı. Heyecandan çok geç uyudu. Sabah uyandığında iki de başlayacak gösteri için üç bilet alıp geldi.

Hazırlandıktan sonra kızlarla sözleştikleri yerde buluştular. Şehre kadar Selma'nın yüzü hiç gülmedi. Piraye'nin aklını "Acaba kimin gösterisi? Duygularımı itiraf ettiğimde Feza bey bana ne diyecek?" gibi sorular kurcalıyordu. Tiyatro salonuna vardılar. Bilet numaraları öndeki ilk üç sandalyeydi. Gösteri başladı, ışıklar kapandı, perde açıldı ve Feza bey görüldü. Gösteri bir saat sürmüştü. Feza bey ve ekibi sahnede halkı selamlayıp kulise gittiler. Piraye gücünü yitirdiğini hissetti; yapamayacaktı, aşkı ilan edemeyecekti. Salondan çıktılar ve otobüs beklemek için yürümeye başladılar. Daha sonra arkadan bir ses duydu:

-Piraye Hanım! O kişi Feza bey idi.

-Sizi tekrar görmek için Altıncıy'da bir gösteri düzenledim, gösterime gelerek beni çok mutlu ettiniz, dedi. Piraye utancından kıpkırmızı olmuştu. Duyguları karşılıklıydı, Feza Bey Piraye'ye olan aşkı itiraf etmişti. Piraye ise Feza'ya sıcak bir gülümseme ile anlatmıştı aşkı, birbirlerini tanımaya başladılar. Feza, kimsesiz biriydi. Ailesini bir yangında kaybetmiş. Piraye ise mirası dillere destan bir ailenin tek varisi idi. Birbirlerini tanıdıklarında anlamışlardı, aşklarının maddi engellere takılacağını. Tanışmalarının ikinci ayında Feza, Piraye'ye evlenme teklifinde bulunmuştu. Piraye mutluluktan deliye dönmüş, Feza'yı ailesiyle tanıştırmakta acele ediyordu. Feza'dan ertesi gün için söz aldı. O gün adeta bir saray sofrası kuruldu. Nuran Hanım ve Faiz Bey kızlarını bu denli mutlu eden adamı merakla bekliyorlardı. Zil çaldı. Piraye incilerle süslenmiş elbisesiyle kapıya koştu. Kapıyı açtı ve seslendi:

-Anne, baba Feza geldi. Feza'nın utandığı her halinden belli oluyordu. Eve girdi. Hep birlikte sofraya oturdular. Nuran Hanım ve Faiz Bey, Feza'nın kimsesiz ve bir öğretmen olduğunu duyunca deliye döndüler ve kızlarına layık görmediler. Yemek faslı bitmişti. Nuran Hanım ve Faiz Bey, Feza'yı yolcu etmeye kalkmadılar. Feza'dan hoşlanmadıkları her hallerinden belliydi. Piraye'nin kapıyı kapatması ile Faiz Bey'in:

-Piraye diye seslenmesi aynı anda olmuş, Nuran Hanım ise şu sözleri eklemişti:

- "Onunla evlenirsen mutlu olamazsın kızım. O, bizim sana sağladığımız imkânları sağlayamaz. O, sana bizim yaşadığımız hayatı veremez, Bizim yaşattıklarımızı yaşatamaz." dedi. Piraye, ağlayarak odasına çıktı. Ertesi gün odasından hiç çıkmadı. Ağlamaktan gözleri şişmişti. Zil çaldı. Gelen Gülümser'di. Feza'dan haber getirmişti. Feza, "Eğer benimle evlenmek istersen seni belediyenin önünde bekleyeceğim" diyordu. Piraye şaşırmış ama yine de gitmeye karar vermişti. Gülümser'e şöyle demişti:

"Gideceğim Gülümser, ben ona âşık oldum."

Ailesinin izni yoktu ama Piraye aşkından deliye dönmüştü. Ertesi gün Feza ve Piraye sözü edilen yerde buluştular. Feza, takım elbiseyle Piraye ise kar beyaz ipek elbisesiyle adeta bir kuşu andırıyordu Evlendiler ve Feza'nın Çatalca'daki evinde yaşamaya başladılar. Çatalca, Altıncıy'a bir saat süren bir kasabaydı. Nuran Hanım ve Faiz Bey kızlarının evlilik haberini Gülümser'den aldılar. Gülümser'le bir de haber gönderdiler Nuran Hanım:

-Sen, o yaşama alışamazsın kızım pişman olacaksın! Feza ve Piraye'nin evliliklerinin ilk yılında Süreyya adını verdikleri bir kızları olmuştu. Feza, gösterileri için şehirden şehre gidiyor, Piraye ise o akşamlarda yanında kalması için Gülümser ya da Selma'yı çağırıyordu. Gülümser'de iki ay önce bir tüccarla evlenmiş. Selma ve Gülümser, Piraye'ye kalmaya geldikleri gün Piraye'yi küçümseyen bir tavırla. Evlerinin çok özensiz ve eski olduğunu söylemişlerdi. Piraye onların, kendi yaşamından hoşlanmadığının farkındaydı ama onlardan başka arkadaşı yoktu. Feza, son gösterisi için Bursa'ya gitmiş, gelirken Süreyya için özel bir hediye getirmişti. Hediye bir muskaydı, içerisinde Süreyya yazıyordu. Feza, kızının boynuna taktı muskayı. Fakat Piraye olup bitenin farkında değildi. Akli Gülümser ve Selma'nın yaptıklarındaydı. Feza bugün gelmesine rağmen yeni bir gösteri için yarın yine yola çıkacak. Piraye artık yaşadığı hayattan sıkılmıştı. Feza haftanın dört hatta bazen beş günü bile evde değildi. Piraye'nin hayatı adeta bir zehir olmuş. Annesinin son sözü aklına gelmiş ve gitmiyordu.

"Pişman olacaksın." Acaba pişman olmuş muydu? Sanki beyni ona bunları söylüyordu. Acaba hala Feza'ya âşık mı? Yoksa geçici bir hevesin peşinden mi sürükleniyordu? Sonunda karar verdi. Yaptığı bir hataydı. O daha fazla böyle yaşayamazdı. Evlenmelerinin ikinci yılı olmasına rağmen hala alışamamıştı. Üstelik birde kızı vardı. Süreyya vardı. Feza'dan boşanırsa Süreyya'ya ne olacaktı? Piraye Süreyya'yı asla bırakmazdı sanırım en güzel fikir Süreyya'yı da alarak ailesinin yanına dönmektir. Eşyalarını topladı, minik bir notla Feza ile olan hayatını sonlandırdı. Çatalca'dan iki yıldır gitmediği evine gidecekti. Ailesini tepkisi ne olurdu? Kabul edecekler miydi acaba, yoksa yüzüne bile bakmayacaklar mıydı? Piraye, ikilemler arasında kaybolmuştu adeta. Sokağın başındaki gecekonduyu gördü. Ne kadar özlemişti, ağır ağır yürümeye devam etti. Duyguları karmaşıktı, üstelik bir de bebeği vardı. Acaba geri mi dönmeliydi? Ama yapamazdı, daha 22 yaşında olmasına rağmen kendini çok değersiz hissediyordu, yaşadığı hayatta. Elini zile götürdü, içinde kalan cesaret kırıntılarıyla birlikte zile basmaya kalkıştı ama kapı birden açıldı karşısında Faiz Bey duruyordu. Faiz Bey'in gözünden yaşlar döküldü. Piraye:

- "Babacığım ben çok pişmanım." dedi. Nuran Hanım, Piraye'nin sesini duyar duymaz kapıya koştu:

- "Yavrum!" dedi. Piraye iki yıldır görmediği, ayrı kaldığı ailesine sımsıkı sarıldı. Aslında annesi birkaç kez Piraye'yi aramıştı. Faiz Bey'in haberi yoktu, ama sesini duysa da evladının kokusunu özlemişti. Piraye, bavulunun üzerine koyduğu Süreyya'yı aldı. Faiz Bey ve Nuran Hanım şaşkınlık içindeydi:

- "Bu bizim torunumuz mu?" diye sordu. Piraye:

- "Evet" dedi. Faiz Bey ve Nuran Hanım Süreyya'yı kucaklarına aldılar. Feza, Çatalca'ya iki gün sona dönecekti. Piraye:

- "Babacığım ben Süreyya'yı Feza ile paylaşmak istemiyorum, Feza'nın bizi bulamayacağı bir yere gidelim." dedi. Faiz Bey ve Nuran Hanım'da Piraye'yi haklı bulmuşlardı. Faiz Bey'in fakülteden bir arkadaşı İzmir 'de yaşıyordu. Taşınmak için sadece bir günleri kalmıştı. Eğer Feza, kızını da götürdüğünü görürse buna asla izin vermezdi. Piraye, eşyalarını apar topar topladı ve ailesiyle birlikte İzmir'e gitmek için yola koyuldular.

Onları, İzmir'de Yahya Bey karşılayacaktı. Yahya Bey İzmir'in önde gelen isimlerinden biri ve Faiz Bey'in yakın arkadaşıydı. Piraye, Süreyya, Nuran Hanım, Faiz Bey İzmir'e vardıklarında; Feza' da Çatalca' ya gelmişti. Ev boştu. Piraye'nin, Süreyya'nın hiçbir eşyası yoktu. Bir not gözüne ilişti, Piraye'nin bıraktığı nottu o. Piraye, Feza'ya yukardan şu sözlerle veda etmiş:

- "Hoşça kal Feza, ben senin yaşamına alışamadım, seni sevdim ama sevgi engellerini aşamadım. Kızımı seninle bırakamazdım. Beni affet!" diye sonlandığı notu Feza en az kırk defa okudu. Piraye'nin böyle bir şey yapacağına inanmıyordu kalbi, ama yaptı diyordu akli. Sevdiği kadın onu terk etmezdi. Hemen evden çıktı. Bir saat sonra Altınkoy'daydı. Faiz Bey'in evine geldi. Kapıyı çaldı. Açan yoktu. Birkaç komşuya sordu. Herkes:

- "Taşındılar." diyordu. Taşındıklarını duyunca beyninden vurulmuşu döndü. Piraye İzmir'de yeni yaşamına başladı. Faiz ise kızını bulmak için şehirden şehre koştu. Ama nafile, en son İstanbul'da bir kez köyünde sorup soruştururken bir olaya şahit oldu. Bir adam para ile satın aldığı küçük bir Çerkez köleye işkence yapıyordu. Feza bu olaya daha fazla sessiz kalamadı ve adı Oliver olan Çerkez çocuğunu yüklü bir miktar para vererek satın aldı.

- "Senin adın Ömer olsun." dedi. Feza, kızının acısını evlat edindiği bir köle ile bir nebze hafifletecekti. Feza buna inanıyordu. Feza, Ömer'le birlikte Çatalca'ya geri döndü. Ömer'e dersler vermeye başladı. Bu arada İzmir'de Yahya Bey, Piraye'ye talip olmuştu. Piraye ailesini layık gördüğü soylu biri ile evlendi. Kızını kaybetmekten çok korkuyordu. Geçmişinin izlerini Yahya Bey'in yardımıyla silecekti. İlk olarak Süreyya'nın adını Feride olarak değiştirdi. Babasının adını ise Osman, Feride'nin bir babası yoktu artık. Bunun tek sorumlusu ise annesiydi.

Körelen kalemin;
Satırları birbirinin üstüne devrilmiş sayfalarda,
Enkaz altında kalan kelimeleri yazıyordu.
Bu sana yazdığım her harfi şefkate aç kalmış,
Anne kokusundan mahrum şiirlerimden bir tanesi .
Görüyor musun anne,
Şiirlerin bile boynu bükük kalmış,
Şairler nasıl dik durabilsin.
Bu şehir matem tutuyor anneler için,
Kırpıklar yarıya indirilmiş,
Çocuklar yas tutuyor.
Akşamları bana anlattığın masalları,
Yanı başımda hüznü güfteleriyle mırıldandığın ninnileri,
Ama en çokta seni özleyorum anne.

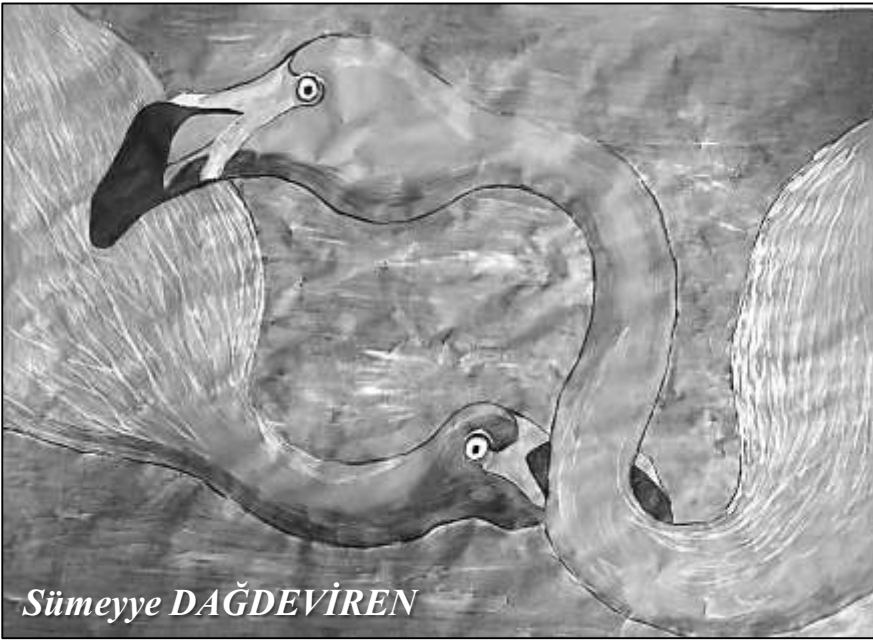
Ben uyumadan yanımdan gitmezdin,
Bilseydim eğer hiç uyumazdım ki ben.
Kalbimin bahçesinden,
En güzel papatyaları toplar sana verirdim.
Ne çok severdin papatyaları...
Şimdilerde papatyalar bile bir başka,
Sanki eksik kalmış.
Takvimler ertesi acılara geçerken,
Geceleri özlemin daha bir ağır basıyor.
Sol yanım göçüp gidiyor benden.
Yastığa başımı koyup,
Yalnız kaldığımda,
Karanlıkta... işte öyle zamanlarda...
Gözyaşlarımın tuzu canımı yakıp kavuruyor anne .
Eskisi gibi uyuyamıyorum,
Zaten ben hiç sensiz uyuyamazdım.
Ama sanırım artık alışıyorum.
Yokluğunu hissettiğim diğer her şeye alıştığım gibi.
Peki neden odamın mavi duvarları siyaha çalıyor?
Düşlerimde mırıldandığım şarkılar
yerini neden korkulu sayıklamalara bırakıyor?

Ben kayboluyorum anne,
Dolunay bile gittikçe tükenirken.
Ruhumun parçalara ayrılıp kaybolması kaçınılmaz olmuştu.
Beşikteki hayatı öyle çok özleyorum ki!
O zaman yanı başımdaydın kötülüğe dair bir şey yoktu etrafımda.
Şimdi paçaları tutuşuyor çocukluğumun,
Annesinin koynuna saklanan çocukları gördükçe,

Sonra içimdeki çocuklardan biri daha ölüyor.
Ben biraz daha büyüyorum,
Hem de senin haberin olmaksızın.
Gökyüzünde leke bırakan bulutlar,
Ve ruhumdaki aklanmayan annesizliğin lekeleri .

Annem! Sen gittin ya,
O gün çocukluğumu da süpürdüler toprak altına,
Tek bir toz taneciği bile kalmadı,
Çocukluğum öylece öldü.
Erkenden büyüdüm,
Ama ben büyümek istemiyordum,
Çünkü büyüdükçe ruhumuzda büyüyor ,
Ve daha büyük acıları ağırliyordu.
Pahlı bir çivi gibiydi ya hayat,
Kime batsa canını yakıyordu.
Bedenim delik deşik olmuş batan çivilerden.
Canım çok yanıyor ve sen bana sarılmıyorsun anne,
Sana adadığım tüm kelimeler birbirine sarılmış.
Sırf birbirini özlememek için,
Oysa küçücük bir boşluktan ne zarar gelebilirdi ki!
Bense sadece toprağına sarılabiliyorum,
Artık anne değil, toprak kokuyorsun.
Tenimin altında ince ince sızıyor özlemin.
Tüm siyahlığıyla bir gözyaşı süzülüyor yanağımdan,
Naralarım yıldızları paramparça ediyor.
Ama sen hala sarıldığım şu toprak tanelerini altındasın.
Sensiz geçirdiğim ilk ilkbahar,
Anneler günün kutlu olsun!
Acın hala boğazımda taze bir yumru.
Sana olan sevgim ise tam kalbimin attığı yerde,
Yıpranmış damarlarıma kan pompalamaya çalışıyor.
Sıra bende anne!
Sen rahat uyu diye,
Ninniler söyleyeceğim sana,
Belki beni duyarsın, kim bilir?

Sümeyye DAĞDEVİREN

Beyza Nur ATLI

ARTIK ÇOK GEÇ

Bu dünyadan uyandıığımız gündür ölüm.

Ölüm hediyedir bize, kurtuluştur bu dünyadan. Artık dert yok, keder yok, para yok, artık kendimizden başka düşünecek bir şeyimiz yok. Bir gülümseme alıyor yüzümüzü artık, atmıyor kalbimiz, hareket etmiyor bedenimizi, peki ne olacak sonra? Soracaklar kaç kişiyi güldürdün, kaç kişinin kalbini kırdın, kaç kişiye umut verip yarıda bıraktın diye. Biz ne diyeceğiz bu sorular üzerine gülümseyen yüzümüz solacak bir anda. İşte o an tekrar dünyaya dönmek isteyeceğiz fakat dönemeyeceğiz, artık her şey için çok geç.

Ölüm değil de ne geldi aklına? Uğraştığın bütün işler, üzüldüğün bütün aşklar, öldü diye ağladığın bütün yakınların, damla damla aktırdığın gözyaşların değmezmiş diyeceksin. "Bu dünya için bu kadar çaba çokmuş." İşte bunu dediğin an her şey için çok geç.

Doğunca ağladık zaten bu dünya için, yeter bu kadar ağlamak. Gülümse hayata, selam ver herkese, kırma kimseyi, hayal et geleceği belki öleceksin birazdan...

Umutcan ŞAHİN DÜŞÜNME VE YORUM

Düşünme faaliyeti canlıların en üstün, en yüce yaratılmış olan insanın sahip olduğu bir kavramdır. İnsanlar ancak düşünebildiği zaman var olur. Yaşamak, büyümek ve kendini geliştirmek isteyen her insan düşünmek zorundadır. Dünyada başarıya ulaşmış her bireyi adından sıkça bahsettirenler, önemli bir mevki ve kariyer elde edenler ve en önemlisi saygınlık kazanmış olan bireyler düşünebildikleri için farklıdır

Düşünebilmek aslında yaratılış amaçlarımızdan biri değil midir? İslamiyet ile tanışmamış olan insanlar düşünerek ve doğru bir yorum yaparak hak yolunu bulamazlar mı? İnsanlara verilen en büyük lütuflardan olan düşünme yetisi insanların zekâlarıyla birleştiği halde dünya da öngörülmüş ve 7'den 70'e her kesime dayatılmaya çalışılan sınıfsal farklılıkları ortadan kaldıramaz mı? İnsan hayatını değersiz gören insanların düşünme yetkisi ne kadar vardır? "Birine çamur atmadan önce düşün ve sakın unutma; ilk önce senin ellerin kirlenecek" diyen Tolstoy düşünmeye teşvik etmemiş midir?

Başkalarının istediği, bize dayatmaya çalıştığı dünya yerine kendi dünyamızı, yaşam alanımızı, tarzımızı oluşturmak istemez miyiz? Başarı ile elde edilmeyeni emek sarf edilmeyen, emek sarf edilmeyen, düşünülmeden kazanılmış bir hayat ne kadar bizimdir? Bizim gözlerimizi boyayıp çağımızın en etkili silahı teknoloji ile istedikleri her işi yaptıran, düşünme yetimizi elimizden almaya çalışanlara omların kuklası olmadığımızı kanıtlamalı ve dizginleri artık elimize almalıyız. Unutmamalı ki düşünen insan kendini geliştirir, gelişen insan dünyayı değiştirir.

Abdulkadir KİRAZ

DUYMAM, GÖRMEM, BİLMEM

Bir karanlık gece vaktidir.
Güneş nereye doğar bilmem.
Soğuk, buz gibi yüreğime,
Bu gece kar yağar mı bilmem.

Çoktandır dalmışım uykuya,
Aydınlığa varsam da görmem.
Karanlıklarda ağlarım da,
Gözyaşlarım diner mi bilmem.

Bir fener ışıtır geceyi,
İki dakika geçse görmem.
Geceler yalnızlık kokar da,
Nefesimi keser mi bilmem.

Düşe kalka bulurum yolu,
Ayağıma taş batar görmem.
Yolun sonu mutlulukmuş da,
Dakikalar yeter mi bilmem.

Düşe kalka bulurum yolu,
Ayağıma taş batar görmem.
Yolun sonu mutlulukmuş da,
Dakikalar yeter mi bilmem.

Yıldızlar ışıldar gönlüme,
Sayılmakla biter mi bilmem.
Oyun gibi gelir de sevda,
Çocukluğum gider mi bilmem.

Şiirler yağmur olur damlar,
Caddelere taşar mı bilmem.
Gece vakti ayaz çöker de,
Sabaha kalır mıyım bilmem.

Bir çift göze sarhoş olurum,
Badeler dolar dolar, içmem.
Ahuya meftun olunur da,
Ab-ı hayat yeter mi bilmem

Gülzâr içinde kaybolurum,
Bülbül olurum da uçmam.
Diken ayağıma batar da
Gül, sesimi duyar mı bilmem

Bir nefesle yanar ateşim,
Fırtınayla söner mi bilmem.
Pervane misali dönerim,
Ateş beni yakar mı bilmem.

Bir yol bulmuşum sevdalara,
Ayaklarım yansa da durmam.
Giderim elbet uzaklara,
Yalnızlığım biter mi bilmem.

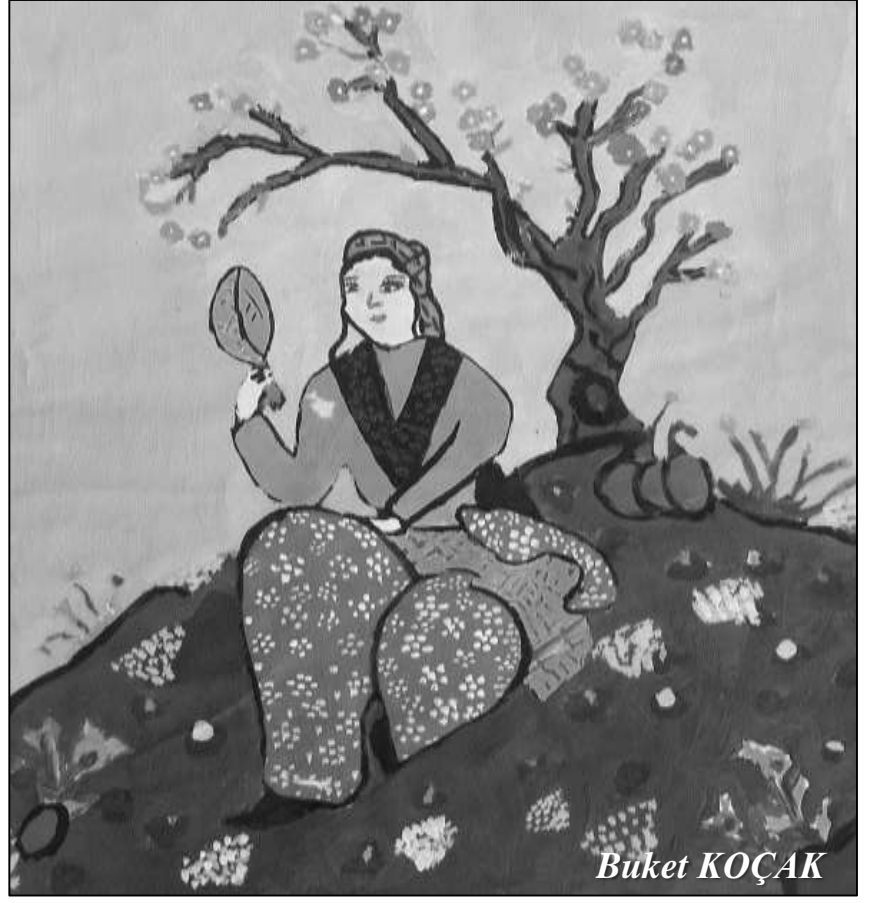
Hatice GÖREGEN EKSİKLER

Baba hayattaki en büyük dayanaktır aslında. Yaşamın her noktasında bir yıldız gibi parlayıp gökyüzü kadar sonsuz sevgiyle umut olur hayatınıza. Bir babanın olmayışından çok olur gibi olması daha çok canınızı yakar. Ona sarılmak isterken bir şeylerin size "hayır" deyişi ya da babanızın gözüne bakıp doya doya konuşmamak her şeyden çok yakar canınızı. Nefes alamayıp, kolunuzun, ayağınızın ya da parmağınızın olmaması gibiye babanızın hayatta olup hayatınızda olmayışı yüreğinizin olmayışı gibidir.

O güzel insan hem hayatta hem de hayatınızdaysa kıymet bilin biraz. Babanızın kıymetini Allah başımızdan eksik ettiğinde bilmeyin. Her akşam gelecek diye saatleri kovaladığınız insanın olmayışı büyük eksikliklerdir. Bu eksikliği yaşamadan bilin babanızın kıymetini. Telefon rehberinde "babam" diye birinin olmayışı yaradır aslında, babasızlık acıtır, kanatır.

Onun kıymetini gamze açan yanaklarını öperken bilin, toprağını koklarken değil. Kendi yuvanızı kurduğunuzda ve bir bayram sabahı sıcak yatağınızı bırakıp babanızın buruşuk ama bir zamanlar size ekmek getiren güzel ellerini öpmez ya da öpmezseniz hayatınızı boşa yaşıyorsunuz demektir.

"Biz babamla bir ağaç gölgesinde oturup kitap okuyamadık belki ama babam gönlümü okudu hep. Evet, babamla oltalarımızı denize atıp balıkları da beklemedik. Ama babam her hatamdan sonra bekledi beni, kocaman kollarıyla sarılmak için. Onunla çimlere uzanıp gökyüzüne de bakmadık, pasparlak yıldızları seyretmek için. Ama hep babamı seyrettim ben, hayranlıkla seyrettim."

Buket KOÇAK

Bir babanın gölgesinde dinlenmek kadar güzel bir şey yoktur belki de şu hayatta.

Canınızın, babanızın kıymetini mezara çiçek dikerken değil, çiçek gibi gönlünü severken bilin...

Aynur ADALI

TEK BEDENDEKİ ÇOĞUL KİŞİ

Ben Kaf Dağı'nda sesi yankılanıp,
Asırlara konu olan ,o tarih kokan asil kadın seni:
Saniyelerin durduğu zaman diliminde sevdim.

Ben kalbine zeyiller fırlatılmış
Haya kimsesiz kalmış çocuğu seni ;
Kelimelerin kifayetsiz kaldığı betimlemelerde
Satırlarına sinmiş kokunu akciğerlerimle
boşluk kadar kısa bir zamanda ,

Ben ki ! izbe yerlerde büyümüş
Ve büyüdükçe ölmüş çocuk seni ;
Ruhum ile bedenim arasındaki
boşluk kadar kısa bir zamanda ,
İlk görüşte sevdim.

Ben ki ! Şiir ülkesini bozguna uğratan,
Kalemlerin ülkesinin hayrat kraliçesi seni
Ve yetim bırakılmış satırları ,
Sezaryen misali kalbimden aldırırken ,
Aynı zamanda yüreğime kör düğümlerle bağlarken sevdim

Ben koparılan vaveylaların,
Sessizce işlemiş cinayeti sebebi seni
İçimdeki fırtınalar yıpranmış damarlarımdaki
kanı savururken sakinliğimle sevdim

Ben külfetin sözlük anlamı
Ve en acımasız örneği seni
Küçük kocasının mezarında ağlayan
bir kadın gibi bağlanarak sevdim.

Ben ki ! yüreği 2. Yol eşyalarda satırlığa çıkarken
Küf tutmuş bayat duyguların
Tek bedendeki çoğul kişisi seni
Tozlanmış duygularıyla tertemiz sevdim.

Ben ki ! Kafka'nın kafasını karıştıran
Bitap düşmüş bir kitap kanatırken seni
Çiçeklerin acımadan kapanılan
Bir çiçek gibi fark edilmeden sevdim.

Ben gözlerine mil çekilmiş ama kadın seni
Duygularım notasını kaybetmişken
Yolları تنها kalbim
Ve تنها sokaklarda yankılanan
çaresiz yalvarışlarımla sevdim.

Ben şu bedbaht ve çürümüş ruha
Tekil ve yalın kalmış kalbime rağmen
Tüm çoğulluğumla sahip
Ve onun imgesi mutlu ve taze olan bedenin
Menhus sahte, sahibi seni
İçtiğim her sigara beni öldürürken
Sanki ab-ı hayata ulaşmış bir sonsuzlukla sevdim.

İMTİYAZ SAHİBİ

Fehmi ALCAN

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Gülnihal KURTÇA

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Meryem GÜLLÜ

GÖRSEL DANIŞMAN

Zerrin AYDIN

OKUL ADRES TELEFON

YUNUS EMRE ANADOLU LİSESİ

Barbaros Mah. Karagöl Cad. Çay Sok. No :100

Çubuk/ANKARA Tel:0 312 837 42 42